

Anděl bez křídel

Ten chlap ji skutečně příšerně štvál. Jeho sebejistota a ležérnost ji dráždily tak, že by nejraději vyskočila a polila ho kávou, kterou jí na nerezovém tácku přinesla načesaná sekretářka s vizáží voskové figuríny. Na druhé straně, ač nerada, musela připustit, že ji svým nedefinovatelným způsobem i přitahoval – byl pohledný, dobře oblečený, voněl příjemnou nevtravou vůní, uměl se vyjadřovat, což ovšem podle ní ještě neznamená, že je také inteligentní... Ale možná ji štvál především fakt, že on tu sedí s nohou přes nohu v dominantní pozici rozhodčího a ona v pokorné roli žadatelky. I když se choval nanejvýš zdvořile a korektně, bylo jí jasné, že si je vědom svého postavení a moci a obojí že si i patřičně vychutnává. Co jsou jí platné dva vysokoškolské tituly, červený diplom a pověst odbornice, když její způsobilost hodnotí tenhle hejsek, který si ji hned po příchodu do kanceláře sjel doslova rentgenovým pohledem od hlavy až k patě? Možná, že nemá ani maturitu...

„Jste vdaná?“ zeptal se ten manekýn za stolem až příliš lhostejným hlasem, aby tak zdůraznil, že bohužel takové otázky patří k proceduře konkurzních pohovorů, ale jeho osobně vůbec nezajímají.

„Ne, nejsem,“ odpověděla důrazněji, než měla původně v úmyslu. V tuhle chvíli by ale ráda odpověděla ano, i když si nebyla tak docela jista proč.

„Plánujete rodinu?“ tahle otázka byla nasnadě, vždyť mateřská dovolená, děti, to je přece pořádná brzda v kariéře a překážka pro perspektivní zaměstnankyni, že? Netušila ovšem, jestli mateřství v kombinaci se svobodnou matkou bude nyní plusem nebo minusem v jeho hodnotících tabulkách.

„Jestli se ptáte na muže, tak manžela nemám. Ale mám dítě, pětiletou dcerku, která chodí do školky,“ podívala se na něj vyzývavě, aby dala najevo, že je na tuto skutečnost pyšná a že ji nepovažuje za nic nepatřičného nebo omezujícího zejména v souvislosti se žádostí o místo.

„Hmmm...“ zdálo se, že hezoun na chvíli vypadl ze své role, ale hned se vzpamatoval: „Ale jste si vědoma, že profese, o kterou se ucházíte, vyžaduje leckdy – v určitých obdobích dost často, vaši účast i mimo pracovní hodiny, o víkendech a podobně?“

„Jistě,“ odtušila bohorovně, ačkoliv mohla předpokládat, že s hlídáním Bereniky to nebude zrovna jednoduché. Matka si žila svůj život a třebaže Bereniku zahrnovala spoustou dárků, úlohu obětavé babičky zrovna příliš nenaplňovala. Většinou neměla čas, aby vnučku pohlídala. Ještě si prostě chtěla užít... Jedině snad Alice, ta věrná duše. Ale bylo by jí zase hloupé oddanost své přítelkyně, která má spoustu starostí se svým prudkým albánským manželem a dvěma stejně divokými dětmi, využívat příliš často. Bude to tedy problém, to bylo jasné, ale ani zanic by to v tuto chvíli nepřipustila. Nakonec vždycky všechno zvládla. Vždycky existuje nějaké řešení.

„Dobře, slečno Fajtová,“ zaklapl desky s důrazem na slůvko slečno a podal jí přes stůl ruku, „dáme vám vědět do deseti dnů.“

Stará píseň, deset dní nejistoty a nadějí a pak – litujeme, ale nebyla jste vybrána... A někdy ani to ne, prostě ticho po pěšině... To už důvěrně znala. Vždycky by při této větě nejraději kopla do stolu, ale musela se spokojit s výrazem kamenné tváře, což nebylo zrovna jednoduché, a odkráčet hrdě středem.

Ponižovalo ji to, ale zároveň věděla, že s tím nic nenadělá, že se musí přizpůsobit a přijmout věci takové, jaké jsou. Uráželo ji, že mnohdy o jejím přijetí rozhodovali lidé, kteří jí odborností a schopnostmi a mnohdy ani po lidské stránce nesahali ani po kotníky. Vzpomněla si na růžolícího zpoceného tloušťka, který jí celou dobu pohovoru upřeně zíral do výstrihu blůzky a ani jednou se jí nepodíval do očí. Málem vyprskla smíchy, když ve snaze mluvit spisovně několikrát řekl „aby jsme“ nebo „vy by jste“, zásadně a s oblibou používal slůvko „spontálně“ a místo lokalizovat „logalizovat“. Měla tenkrát co dělat, aby se nezhroutila v návalu smíchu na nevkusný rudý koberec a nakonec byla v podstatě ráda, že ji nepřijali – neuměla si představit, že by takový člověk byl jejím nadřízeným a že by jí dával příkazy. Anebo ten čahoun s prožloutlým obličejem ve funebráckém obleku, který v každé větě zdůrazňoval to, že úloha ženy je i v současnosti především v mateřství a manželství. Tak tam by asi také dlouho nevydržela.

Možná, že tenhle dnešní pohovor byl právě onou příslovečnou poslední kapkou do přetékajícího poháru hořkosti, možná byla jen špatná konstelace okolností, ale v každém případě to, co vedlo její kroky, byl vztek, obrovská naměstnaná šedozelená

bublina vzteku, která musela ven... Zavolala Alici, aby vyzvedla Bereniku ze školky a vzala ji k sobě, a sama zamířila do Černé díry.

Byl to lokál sice dost drahý, ale také dost drsný na to, aby právě tady utopila svůj pulzující vztek ve vysoké sklenici s tlustým dnem. Whiska, kterou jí kudrnatá snědá Bony u baru dolévala už s nesouhlasně zdviženým obočím, chutnala zpočátku po marcipánu a později už trochu po mýdle, pořád ale ještě nezkrotila ten její černý štěkající vztek utržený ze řetězu konvencí, i když už se jakž takž nechal pohladit po hřbetě.

Měla pocit, že modročerný interiér baru s duhovými opalizujícími koulemi se kývá v divokém rytmu, do kterého se prostě ne a ne strefit. Štíhlé nohy ve špičatých módních botách jí pluly nad zemí jako dvě třpytivé ryby a ona netušila, zda se na ně může spolehnout, kdyby seskočila ze záchranného pásu vysoké barové židle. Zrovna si pohledem měřila vzdálenost ke dveřím dámské toalety, která jí navzdory těm pár metrům po modrém koberci připadala vzdálená jako severní pól, když vtom ho uviděla.

I když se jí dařilo zaostřit jen velice stěží, byla si naprosto jista – je to on, ten týpek z dnešního odpoledne. Jako kdyby ji polila studená sprcha – ta pracně získávaná povznesená nálada byla tatam a rázem skoro vystřízlivěla. Uhladila si sukni na bocích, srovnala nohy na trnož sesle a ledabyly se opřela o barový pult. Vypadalo to, že čeká na někoho, na kom jí zase až tak moc nezáleží.

Manekýn v obleku se zběžně rozhlédl a jeho pohled opisující půlkruh se najednou zasekl na její židličce. Lehounce kývl hlavou a pomalu se vydal k ní: „Dobrý večer, mohu se připojit? Ale klidně mi řekněte, pokud bych vám překážel, já to přijmu...“ Tedy, umí v tom chodit, ale ona také není žádný jelimánek – velkoryse pokynula rukou a se zaujetím se obrátila ke své skleničce, jako kdyby na jejím dně pokračovala ve čtení napínavého románu.

Objednal si suché martini s olivou a zdálo se, že ho její rádoby lhostejná póza nijak z míry nevyvádí. „Tedy,“ lehce si odkašlal, „musím přiznat, že tady bych vás nečekal.“

„Já vás také ne,“ odsekla ostře. Copak ji ten hezoun bude kádrovat i mimo firmu?

Nezdálo se, že by ho to odradilo. Dokonce byl ochotný se omluvit: „Já to nemyslel špatně, promiňte, jestli jsem se vás dotkl. Je to samozřejmě naprosto jen a jen vaše věc.“

„Takže jinak řečeno mě vlastně odsuzujete, že si sedím v baru, místo abych třeba žehlila ložní prádlo nebo hrála s dcerkou paci paci pacičky...“ málem se jí zašmodrchal jazyk. Kývla na Bony a poručila si kávu. Ten frajer ji nesmí dostat na lopatky, musí to zvládnout i tady. Bez ztráty květinčky...

„To rozhodně ne. Jste moderní, emancipovaná žena...“ chvíli se po té ošoupané frázi odmlčel a pak jaksi nelogicky dodal: „Vážně se jmenujete Agáta?“

Nevěřicně se na něho ohlédla a udusila smích v šálku s kávou: „To jméno mi dala matka a já se včas nestačila ohradit. Myslela si, že mnou od A začíná nová generační linie vzdělaných soběstačných a úspěšných žen rodu Fajtů. Proto se také moje dcera jmenuje Berenika od B. Ovšem ještě jsme se nerozhodly, jestli se její dcera bude jmenovat Cyntie nebo Cecilka...“ lehký sarkasmus v hlase byl sice nepřehlédnutelný, ale samotnou ji zaskočilo, že se tak rozjela. Proč mu to, sakra, vlastně povídám? Co je mu do toho?

Naklonil se zájmem hlavu ke straně a usmál se – docela mile... „Víte, ani já to nemám lehké – jmenuju se Jeroným. To byl zase nápad mého otce, považoval to za dobrý vtip, že se jeho syn jmenuje Jeroným Jeroným. Mně to ovšem za ty roky trablů vůbec vtipné nepřipadá, ale stejně jako vy jsem se včas nedokázal vzepřít...“

Zasmála se - zvonivě a uvolněně, bez špetky ironie. „Tak to jsme skoro na jedné lodi, kapitáne!“ a pozvedla sklenku k přípitku.

Večer najednou dostal úplně jinou barvu a chuť. Odvíjel z cívky hovoru a mezi ty dvě barové židličky se pomalu plížilo porozumění a jako lísající se kotě také pomalu, ale nezadržitelně i narůstající náklonnost. Bony už měla obočí zdvižené takřka ke kudrnaté ofině a při každé další objednávce jen starostlivě vraštila čelo...

-O-O-O-

Probudilo ji sucho v ústech a brnění hlavy. Otočila se na bok, aby uviděla na budíka a strnula. Vedle ní na polštáři ležela černá mužská hlava a tichounce oddechovala. Proboha! – zalistovala ve své paměti a polilo ji horko, když si vybavila závěr včerejšího večera. Instinktivně si přitáhla deku pod bradu a bezradně zírala na

křivku těla svého partnera pod vedlejší příkrývkou. Zatrnulo jí tak, že to cítila až v palcích nohou.

Co teď? Dělat, že tohle všechno nic neznamena, že to byla jen bezvýznamná maličkost? Potom by si ovšem mohl myslet, že jsou takové záležitosti pro ni docela běžnou věcí. A to by velice nerada. Nebo přiznat svou zmatenost z nynější situace a svou bezradnost vyplakat do polštáře? Vždyť, proboha, by ji mohl i podezřít, že se s ním vyspala jen proto, aby dostala to místo v agentuře... To by bylo asi to nejhorší, co by ji v téhle souvislosti mohlo potkat!

Ještě chvíli horečně přemýšlela o různých variantách řešení a ani si neuvědomovala, že pravidelné oddechování vedle ní utichlo a pokrývka se zavlnila. Ale ani on neměl moc chuti přijmout ranní realitu – zůstal bez hnutí ležet a zíral tiše do stropu.

Panebože, tohle se nemělo stát! Vždyť měl v úmyslu ji doporučit pro přijetí a ona si teď bude myslet, že jí to místo dává proto, že se s ním vyspala. Sice nic příliš nenormálního, ale dost přízemní a ubohé. A on tedy rozhodně nechce, aby si něco takového o něm představovala! Pravda ovšem je, že se mu líbí, dokonce moc líbí a že ho od samého počátku přitahuje tou svou hrдостí a jakýmsi nedefinovatelným vnitřním vzdorem. Chtěl by ji denně vídat, mluvit s ní, cítit její přítomnost, postupně rozbíjet ty ledové kry okolo ní - ale tímhle si zřejmě zavřel dveře k naplnění takového přání. Zbývá jediné – to místo jí prostě nedat!

S odhodláním k ní otočil hlavu a nadechl se: „Dobré ráno!“

„Není dobré a ty to moc dobře víš. Ještě než vstaneš, oblékneš se a odejdeš, chci ti říct jedno: to místo u vás nechci! Nechci – slyšíš mě?“

„Slyším. Právě jsem přemýšlel, jak ti to říct, že za těchto okolností tě prostě do firmy přijmout nemůžu, i když je mi to opravdu moc líto. No, ulehčila jsi mi to,“ zavrtal pohled do pokrývky před sebou.

„Jistě, to je samozřejmé, byl to všechno velký omyl. Tak sbohem,“ otočila se k němu demonstrativně zády a přitáhla deku přes hlavu na znamení, že rozhovor skončil. Odcházel beze slova a bez rozloučení. Teprve, když klaply vchodové dveře, se bezmocí rozplakala. Cítila se prázdná a vyhaslá. Ztratila dvě šance najednou – dobré místo a chlapa, se kterým jí po letech bylo zase jednou dobře a který se jí, ať už si to dokázala, nebo nedokázala přiznat, líbil.

Na jednání, na které ji vyslalo představenstvo firmy, u níž nastoupila jako technická ředitelka před pár týdny, by nejraději nešla. Od rána jí bylo špatně a už jen při představě obvyklé směsice pánských kolínských a dámských parfémů mísící se tradičně s vůní kávy jí žaludek vylétl do krku jako jojo. Musím to vydržet a hned zítra ráno zajdu do ordinace k Alžbětě, ona už mi něco předepíše.

Ale Alžběta nepředepsala: „To tě, holka nešťastná, ve tvých letech nenapadlo, že jsi těhotná? Ty ranní nevolnosti, přecitlivělost, zduřelá prsa a vůbec. Vždyť to nezažíváš poprvé...“ Podlomily se jí nohy a na Alžbětino vyšetřovací lůžko se svezla jako pytel brambor. Bože můj – těhotná! Ve spáncích jí zatepaly tisíce jehliček a zatočila se jí hlava...

„Tu máš, napij se vody. To tě to tedy vzalo. Fakticky jsi na tu eventualitu ani nepomyslela? A kdo je vlastně oním šťastným tatínkem, ty tajnosnubná květino?“ Alžběta byla jako vždycky racionální, strážlivá a nad věcí, ale zároveň i záchranná brzda v nepřehledných zatáčkách. Teď ale musí tu správnou zatáčku vybrat ona, Alžběta je jen spolujezdec, který může nanejvýš poradit, ale točit volantem musí sama.

Ačkoliv na tu noc s Jeronýmem nedokázala zapomenout, skutečně ji těhotenství jako možnost jejích zdravotních problémů vůbec nepřišlo na mysl. Vlastně si podvědomě zakazovala myslet na onu událost jako na sex a možnost eventuálního početí, lépe se jí pak snášely vzpomínky, které se vracely a které si ona postupně formovala podle svých mantinelů. Možná, že k tomu přispěla i nová práce, nový režim, nové starosti...

Teď jí Alžběta seškrábala zasychající strup na ráně a znovu připomněla syrovost neúprosné reality. Nezaplatila snad už dost za tu jednu jedinou noc? Teď ještě ke všemu tohle! Znovu dilema, znovu muka volby! Nemají to ty, o nichž rozhoduje jejich muž nebo okolí, přece jenom jednodušší?

Takže má teď dvě možnosti – dítě si nechat, anebo požádat o přerušení těhotenství. Jednoznačné a jasné. V prvním případě konec s prací, sbohem kariérou, ale vítejte existenční starosti svobodné matky se dvěma dětmi, ve druhém případě jen malý časový výpadek a další pokračování v nastoupené cestě. Nemusela vůbec přemýšlet, která miska faktů převažuje. Ani jednou ji však nenapadlo prodiskutovat nastalou

situaci s jejím původcem. Vlastně mu nepřipisovala ani vinu. Byla zvyklá řešit a zvládat své věci sama – rub a líc ženské emancipace, kterou jí matka vštěpovala zároveň s prvními dětskými slůvky.

„Ty to nebudeš mít s muži nikdy lehké,“ řekla jí kdysi nad skleničkou vína Alice, když tlachaly o všem možném. „Jsi moc chytrá a vzdělaná, a to chlapi nemají rádi. Oni musí vládnout, ochraňovat a radit – musí cítit, že je potřebuješ a že jsou nad námi. A to ty chlapovi, nezlob se na mne, fakt pocítit nedáváš. Myslím, že jen hodně, hodně těžko budeš hledat partnera na delší etapu.“ Bohužel měla pravdu...

-O-O-O-

Nebe bylo zachmuřené, setmělé a šedé mraky těhotné deštěm plouhaly svá břicha o věže kostelů, když opouštěla bránu nemocnice. Původně měla odtud odcházet osvobozená a volná, ale ten pocit se stále jaksi nedostavoval. Naopak přibýlo další, mnohem těžší závaží. Jako by se ta prázdnota z jejího břicha společně s vtíravým pachem desinfekce přestěhovala někam výš – do srdce, do mozku, v podobě svíravého, neodbytného a vše pohlcujícího strachu.

„To nic, to zvládneme,“ chlácholila ji Alžběta, když se celá nesvá vytasila s novinkou, že bohužel při zákroku Agátě „něco našli“. A neztrácela před ní optimismus, ani když výsledky z histologie potvrdily ty nejčernější obavy. „Hele, zvládly to spousty jiných, zmákněš to taky. Máš k dobru velký bonus, že to u tebe zjistili naštěstí včas. Chce to odvalu, ale ty jsi přece vždycky byla bojovnice, tak jdeme do toho, nás to přece nepoloží.“

I přes to Alžbětino my a její vehementní přesvědčování ten moloch strachu v ní byl k nezkrocení. Jak ráda by teď měla nějakou zed' k opření, nějaké rameno k vyplakání, nějakou náruč k bezpečnému přitulení. Snad poprvé v životě zalitovala, že nevěří v Boha. Víra, to by bylo spolehlivé útočiště, ale ani to jí nebylo dopráno. Oč by jí teď bylo snáz. Nemá chlapa, nemá Boha, má jen strach, obrovský a stále bobtnající strach... Musí tedy najít jinou motivaci, jinou účinnou zbraň proti té hnusné nemoci. K čertu s tím přetěžkým závažím emancipace...

-O-O-O-

„Mami, maminečko,“ vrhla se k ní Berenika, když otevřela dveře do Alicina bytu. „To je fajň, že jsme zase spolu, vid’?“ Ano, spolu – ale jak dlouho. Co když to

nezvládne a ten, koho budou odpočítávat na podlaze ringu, bude ona a ne ta zákeřná choroba? Co bude s Berenikou? Ve druhém sledu by měl nyní nastoupit do přední linie otec. Jenomže Bereničin biologický otec bádá teď někde ve vzdálené Amazonii a vlastně ani netuší, že má dceru. Ostatně, pokud by nebyla právě broukem nějaké vzácné čeledi, asi by ho ani příliš nezajímala.

„Mami, proč my taky nemáme tatínka?“ jako by Berenika četla její myšlenky. „Markéta má dokonce dva, co myslíš, nemohla by nám jednoho půjčit? Anebo si pořídíme nějakého úplně nového samy, vid’?“ dívenka důvěřivě tiskla Agátinu dlaň a té se zase chtělo plakat. Vzlykat na plné kolo, vyplakat se ze všech těch pochybností, černých myšlenek a strachu a nevšímat si toho, že kolem chodí lidé. Ani nevíš, holka, jak moc by se nám teď nějaký dobrý tatínek hodil! Jenomže – není...

Právě v okamžiku, kdy zvedla pohled k přechodu přes ulici, ho koutkem oka zahlédla. Šel proti ní s tou voskovou figurínou z kanceláře a nevěřicně na ně zíral. Nebo spíše – na ni! Změnila se – chemoterapie dá člověku zabrat. Popelavá pleť, propadlé tváře, černé kruhy pod očima, polehlé vlasy bez lesku... Vůbec nebyla ráda, že ji vidí v tomhle stavu. A bylo evidentní, že ani jemu není tohle nenadálé setkání příjemné. Nezpomalil, nezastavil se, jen neznatelně kývl bradou a bezhlesně pootevřel ústa. Otočila hlavu, stiskla bledé rty a přidala do kroku. Právě ji míjel její záchranný člun a ona se nedokázala vyhoupnout na jeho palubu. Tak zase sama na rozbouřeném moři...

„Mami, au, ty mi mačkáš ruku,“ probudil ji k vědomí Bereničin hlas.

Ne, není sama, jasně, má přece Bereniku. To byla její motivace, její zbraň – její povinnost zůstat. A bojovat! Je mnohem bohatší než ten panák, kterému před chvílí tak záviděla. Nikdy si příliš nepotrpěla na sentiment a dojetí, ale teď se jí slzy samy tlačily do očí a ona se jim už nebránila.

„Mami, proč brečíš? Vždyť jsem hodná. Pojd’ se podívat, támhle do výlohy,“ nechala se od Bereniky táhnout k obchodu.

To je ale krásný anděl, vid’?“ Skrze slzavou clonu toho moc neviděla, ale přikývla.

„Je jako ty, ty jsi taky anděl...“ Berenika se k ní přitulila, jako by chtěla srůst s jejím bokem.

„Jo anděl, ale bez křídel,“ vzlykla do kapesníku. „I ta mi spálili.“